

[Inger Stilling Pedersen.]

ligt folkeparti sin tilslutning til udskydelse af revisionen, dels under henvisning til den økonomiske situation, dels fordi vi fandt det rimeligt at afvente resultatet af det i 1974 nedsatte udvalg, som bl. a. havde til opgave at gennemgå støtteordningerne under Statens Kunstfond.

Da ministeren i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget giver tilsagn om en almindelig redegørelse for principperne i lovgivningen om Statens Kunstfond, og da vi på dette tidspunkt vil få lejlighed til en grundig debat om Statens Kunstfonds fremtidige virke, kan vi støtte det foreliggende forslag om en revisionsudsættelse til folketingsåret 1976-77.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi må selvfølgelig også på det bestemteste afvise fremskridtspartiets forslag om at ophæve lov om Statens Kunstfond.

Vi må også endnu en gang spørge, om vi ikke kan blive fri for alle disse flokklere, disse forslag altid er ledsaget af, nu senest igen flokklere om, at kunsten trives bedst i frihed. Frihed er selvfølgelig et meget vidt begreb, og der skal måske også en vis nuanceret holdning og en vis evne til at gennemtænke dette begreb til, hvis man skal forstå det, og det er der nok ingen der mistænker hr. Poulsgaard for at have, men så kunne han måske holde igen på lovforslagene.

Økonomisk uafhængighed er jo meget tit en absolut forudsætning for frihed. Hvis den økonomisk underlegne ikke har eksistensmuligheder, så eksisterer friheden jo overhovedet ikke som begreb. Det giver da også sig selv, at hvis ikke mindst vore unge kunstnere skal have en mulighed for at folde sig ud, så må de i hvert tilfælde have det sådan, at de kan eksistere. Vi er jo desværre meget langt fra at kunne tale om frihed og lighed, fordi vi ikke kan sikre dem den virkelige økonomiske uafhængighed.

Disse primitive frihedsbegreber, fremskridtspartiets lufter, det bliver jo bare den stærkeres ret, og det bliver til en industrialiseret popkultur, som vi i forvejen har nok af, og som åbenbart også på visse medlemmer herinde øver en særdeles uheldig indflydelse.

Med hensyn til ministerens forslag vil jeg gerne sige, at vi godt vil gå med til en ud-

skydelse af revisionen. Vi er for så vidt ikke begejstrede — dér må jeg komme ind på lidt af det samme som fru Kristine Helberg. Når vi siger ja, så er det under hensyn til de politiske betingelser, fordi også vi ved, hvor ugunstige vilkår vi har i folketinget for øjeblikket til en progressiv debat. Vi siger også ja, fordi vi ved, der er et udvalg, der arbejder med spørgsmålet, og endelig siger vi ja, fordi vi har fået løfte om en nærmere redegørelse.

I den forbindelse vil jeg dog godt understrege, at vi finder, at rådighedssummen efterhånden er udhulet, som så mange andre beløb inden for hele den statslige bevillingspraksis, og vi mener, det meget snart må tages op til en løsning, hvis kunststøtten stadig væk skal have en virkelig mening og ikke bare blive noget, vi siger vi har, uden at vi sikrer den frihed, vi netop snakkede om før, til at komme til at folde sig ud kunstnerisk til gavn og glæde for hele samfundet.

Men når det er sagt, så vil vi da også meget gerne tage en fornyet debat om mål, midler og veje i det hele taget med vores kunststøtte. Dér er jeg også enig i, at det, vi skulle debattere, skal debatteres på grundlag af den reaktion, det kan lykkes nogen at piske op i befolkningen. Hvad er det, vi har gjort galt med vores kulturliv? Jeg kan da godt sige, at også mit parti i det hele taget meget gerne vil tage en meget bred folkelig diskussion og en diskussion med socialdemokratiet om de forhold, for jeg tror ikke, vi kan frasige os et ansvar for i arbejderbevægelsen, at netop denne reaktion, der er vokset op i vores samfund, også hænger sammen med det kulturliv, som vi ikke har fået til at folde sig ud som alment eje, hele det kulturgrundlag og idégrundlag, vi ikke har fået skabt, hverken i vores skole, på vores arbejdspladser eller i vores samfundsmæssige væren ud over arbejdstiden. Jeg tror, at hvis vi virkelig skal løse også noget af den politiske krise, så har vi også meget at gøre op med os selv, hvordan vi bruger såvel lov om kunststøtte som hele vores kulturdebat til at skabe et samfund, hvor kunsten bliver alment eje. Der er dog også erfaringer for i verdensmålestok, at når kunsten bliver alment eje, så vil folket også forsvare sin kunst og sine udøvende kunstnere. Og det er faktisk derhen, vi skal, hvis vi nogen